
Gấp Bội Lần

Hôm đó là một ngày lạnh lẽo của đầu tháng Mười Hai. Quanh quần mãi trong nhà khiến tôi phát chán lên. Tì vì chẳng có gì để xem, bạn bè chẳng đứa nào có mặt ở nhà, nên tôi đành ngồi ngón ngấu mọi cuốn tạp chí mà tôi có về lướt ván, về trượt tuyết hoặc về những sở thích khác của tôi. Tôi sắp bắt đầu nổi khùng lên thì dì Mary - vừa ghé vào thăm - hỏi tôi có muốn đi mua hàng với dì không.

Tôi nghĩ: Đây đúng là dịp để mình mua một cuốn tạp chí mới. Tuy nhiên, có một vấn đề nảy ra: tiền tuần của tôi cạn sạch rồi. Thế là tôi quyết định dùng lời lẽ ngon ngọt nhất để xin mẹ tôi ứng trước năm đôla - trong số tiền tuần đợt tới - để mua cuốn tạp chí mà tôi rất thèm muốn. Tôi nhẹ nhõm cả người khi mẹ đồng ý. Có tiền rồi, hai dì cháu lên đường đi mua sắm.

Khi chúng tôi tới gần cửa hiệu, tôi thấy một phụ nữ nghèo, vô gia cư, đang ngồi ngoài cửa xin tiền các khách hàng. Tôi nghĩ: Chà, vậy mà mình cứ tưởng một ngày của mình rất tồi tệ vì buồn chán. Tôi kiểm tra lại năm đô la ở trong túi và nghĩ tới cuốn tạp chí đang chờ đợi tôi ở bên trong. Dì tôi tách ra để mua sắm hàng hóa, còn tôi tiến thẳng đến quầy bán tạp chí. Trong lúc lật những cuốn tạp chí mới để tìm cuốn có bài báo mà thằng bạn giới thiệu, tôi cứ nghĩ miên man tới người phụ nữ ngồi ngoài gió lạn, không có một mái nhà ấm áp. Rồi tôi cất những cuốn tạp chí và đi về hướng người phụ nữ không nhà. Tôi biết bà ấy cần có tiền hơn là tôi cần một cuốn tạp chí mới.

Khi đi ngang chỗ dì Mary đang lực rau quả, tôi dừng lại báo cho dì biết tôi sẽ chờ dì ở quầy tính tiền. Không đợi dì hỏi thêm, tôi quay đi, chạy về phía cánh cửa ra vào trước cửa tiệm.

Tôi bước ra ngoài trời lạnh giá và nhìn sang bên phải. Tất nhiên người phụ nữ vẫn còn ngồi ở chỗ cũ như lúc chúng tôi bước vào. Tôi cho tay vào túi quần, lấy ra năm đô la và đưa cho người phụ nữ. Về cảm kích trên mặt bà ấy còn đáng giá hơn năm đô la của tôi. Bà ấy cảm động tới nỗi đứng bật dậy, ôm chặt tôi, và nói bằng giọng run rẩy:

- Cảm ơn cậu bé. Tôi không ngờ là cậu quay trở lại đây để cho tôi tiền.

Tôi đáp lại cho bà an lòng:

- Không có gì đâu... À, chúc bà Giáng Sinh Vui Vẻ.

Tôi mỉm cười và quay vào tìm dì Mary.

Khi về tới nhà, mẹ tôi cho biết tôi có thư. Cậu tôi gửi cho tôi một thiệp mừng Giáng Sinh - bên trong có tờ hai mươi đô la!

Tôi nghe nói rằng nếu mình cho tiền người khác, xuất phát từ tấm lòng, không vị kỷ, vô điều kiện, mình sẽ nhận lại gấp bội lần.

Vào ngày lạnh lẽo tháng Mười Hai đó, tôi biết đó không chỉ là một câu nói suông. Làm việc thiện bao giờ cũng được đền đáp.

Nick Montavon, 13 tuổi